

Sygn. akt **I 1 C 1089/21 upr.**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja ds. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Żelewska

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2022 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko **Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. na rzecz powódki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. kwotę 295,46 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. na rzecz powódki (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. kwotę 137,00 zł (sto trzydzieści siedem złotych) tytułem kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Powódka (...) sp. z o.o. z siedzibą we (...) od pozwanej (...) Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. w G. zapłaty kwoty 295,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 kwietnia 2021 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że dnia 21 marca 2017 roku pozwany zawarł z konsumentem umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr (...). Zgodnie z umową kwota udzielonego kredytu wyniosła 21.386,64 zł. W chwili zawarcia umowy pozwana pobierała kwotę 3.562,50 zł tytułem prowizji. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wyniosła 18,01 %, zaś całkowity koszt kredytu 23.064,27 zł. W okresie umownym pozwana pobierała odsetki od całkowitej kwoty udzielonego kredytu w wysokości 24.949,14 zł według zmiennej stopy procentowej wynoszącej 9,50 % w skali roku. Zdaniem powódki pozwana bezpodstawnie pobierała odsetki od poniesionego kosztu prowizji. (...) na stanowisku, że całkowita kwota kredytu obejmuje wyłącznie tę kwotę, która została faktycznie oddana do swobodnej decyzji konsumenta. Koszty związane z udzieleniem kredytu nie mogą stanowić całkowitej kwoty kredytu, nawet wówczas, gdy kredytodawca udziela kredytu przeznaczonego na poniesienie tych kosztów. Dnia 23 lutego 2018 roku dokonano wcześniejszej całkowitej spłaty kredytu. Dnia 24 kwietnia 2020 roku powódka zawarła z konsumentem umowę przelewu wierzytelności konsumentowi przeciwko pozwanemu, o czym zawiadomiła pozwaną zawiadomieniem oraz wezwaniem z dnia 31 marca 2021 roku do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem w terminie 14 dni. Pismo doręczono pozwanej dzień później.

Dochodzona kwota obejmuje odsetki od prowizji za okres od dnia udzielenia kredytu do chwili jego spłaty.

Roszczenie stało się wymagalne z dniem 16 kwietnia 2021 roku, tj. po upływie 14-dniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty.

(...) roszczenia stanowi art. 410 k.c. w zw. z art. 5 pkt 10 e ustawy o kredycie konsumenckim.

(pozew # k. 3-6v.)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana zarzuca powódce brak legitymacji czynnej, podnosić, że cesja wierzytelności nie obejmuje roszczeń z tytułu nienależnego świadczenia.

Zdaniem pozwanej roszczenie główne jest niezasadne. Umowa pożyczki została zawarta na kwotę 28.500,00 zł i całość tych środków została wypłacona kredytobiorcy. Od tej kwoty naliczane były odsetki. Pożyczkobiorczyni wyraziła wolę zapłaty kosztu prowizji ze środków pochodzących z przedmiotowej pożyczki. Konsument miał wybór co do sposobu uiszczenia prowizji.

Poza tym powódka jako przedsiębiorca nie może powoływać się przy dochodzeniu roszczeń na prawa konsumenta, które jej samej nie przysługują.

Należy od powyższego roszczenie jest przedawnione, a także stanowi nadużycie prawa.

(sprzeciw # k. 33-41)

Stan faktyczny:

Dnia 21 marca 2017 roku (...) B. jako konsumentka zawarła z pozwaną umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr (...). Umowa zawarta została na okres od dnia jej zawarcia do dnia 19 marca 2027 roku. W umowie wskazano, że całkowita kwota kredytu wynosi 21.386,64 zł i nie obejmuje kredytowanych przez pozwaną kosztów pożyczki. Kwota pożyczki z uwzględnieniem kredytowanych kosztów pożyczki wynosi 28.500,00 zł. Pożyczka miała zostać wypłacona na wskazany w umowie rachunek. Koszty związane z zawarciem umowy (...) m.in. prowizja z tytułu udzielenia pożyczki w kwocie 3.562,50 zł. Za cel pożyczki wskazano dowolny cel konsumpcyjny. (...) kwota do zapłaty w dniu zawarcia umowy obliczona została na 44.450,91 zł, a Rzeczywista Roczna Stopa Oprocentowania obliczona została na 18,01 %. Zgodnie z umową kwota pożyczki obejmująca kredytowane koszty pożyczki oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej wynoszącej # na dzień zawarcia umowy # 9,50 %. Umowa zawarta została na wzorcu umownym nr P/U/K./2.9a.

(dowód: umowa # k. 13-15)

Warunkiem wypłaty pożyczki # zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 3 Regulaminu było uiszczenie m.in. prowizji.

(dowód: regulamin # k. 51-52)

Pożyczkobiorczyni przed wypłatą pożyczki złożyła dyspozycję wypłaty przelewem z kwoty udzielonego kredytu kwoty 3.562,50 zł na pokrycie prowizji (według wzoru R/F/D.-G.-P./1.4).

(dowód: dyspozycja wyp³aty przelewem # k. 53)

Pozwana wyp³aci³a zatem na prowadzony rachunek pożyczkobiorczyni kwotê 28.500,00 z³, jednocze#nie (o tej samej godzinie 16:26) pobieraj¹c kwotê prowizji w wysoko#ci 3.562,50 z³. W efekcie w dniu zawarcia umowy pożyczki pożyczkobiorca dysponowa³ kwot¹ pomniejszon¹ o koszt prowizji.

(dowód: zestawienie operacji # k. 49)

Dnia 23 lutego 2018 roku pożyczkobiorczyni dokona³a ca³kowitej sp³aty pożyczki.

(dowód: o#wiadczenie # k. 21)

Dnia 18 listopada 2019 roku (...) B. zawar³a z powódk¹ umowê przelewu wierzytelno#ci przys³uguj¹cej z ww. umowy, obejmuj¹c¹ w szczególo#ci wierzytelno#ci o zwrot wszelkich nienależnie pobranych op³at i kosztów oraz o zwrot kosztów w zwi¹zku z wcze#niejsz¹ sp³at¹ kredytu konsumenckiego oraz ze wszystkimi zwi¹zanymi z tymi wierzytelno#ciami prawami (m.in. odsetkami za zw³okê i opó#nienie).

(dowód: umowa cesji # k. 22-22v.)

Pismem z dnia 30 marca 2021 roku powódka wezwa³a pozwan¹ do zap³aty kwoty 182,64 z³ tytu³em pobranych przez pozwan¹ odsetek od kosztów prowizji w okresie obowi¹zywania umowy. Z.#lono 14-dniowy termin na zap³atê pod rygorem skierowania sprawy na drogê postêpowania s¹dowego. Wezwanie dorêczono dnia 1 kwietnia 2021 roku.

(dowód: wezwanie # k. 24-24v., potwierdzenie nadania # k. 25-26v., wydruk z systemu #ledzenia przesy³ek # k. 27)

Wysoko#æ odsetek od kwoty prowizji za okres obowi¹zywania umowy (...) 295,46 z³.

(dowód: zweryfikowane obliczenia # k. 23)

(...)éy³, co nastêpuje:

Sprawa rozpoznawana by³a wed³ug przepisów o postêpowaniu uproszczonym.

(...) po rozwa#eniu wszystkich okoliczno#ci sprawy uzna³ za konieczne rozszerzenie uzasadnienia ponad wyja#nienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 5058 § 4 k.p.c.).

P.¿szy # zasadniczo niesporny # stan faktyczny (...) po rozwa#eniu ca³ego zebranego w niniejszej sprawie materia³u dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przed³o#zonych przez strony.

(...) zebrany materia³ dowodowy (...) nie znalaz³ podstaw, aby kwestionowaæ autentyczno#æ przedstawionych przez strony dokumentów. Z.éyæ bowiem nale#³a, ée #adna ze stron nie podnios³a w toku niniejszego postêpowania zarzutów co do autentyczno#ci tych dokumentów, a nadto wymienione powy#ej dokumenty zosta³y podpisane i nie nosz¹ #adnych znamion podrobienia czy przerobienia. Podobnie sytuacja mia³a siê do kopii dokumentów, które jako niekwestionowane w ramach swobodnej oceny dowodów uznano za wiarygodne. Dodatkowo, (...) na uwadze, ée #adna ze stron nie zaprzeczy³a, ée osoby podpisane pod wy#ej wskazanymi dokumentami lub ich kopiami nie z³o#y³y o#wiadce#ni w nich zawartych.

Na wstępie rozważań należało zauważyć, że w uzasadnieniu wyroku nie ma potrzeby ani obowiązku wyrażania szczególnego stanowiska do wszystkich poglądów prezentowanych przez strony, o ile nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok S¹du N.śszego z dnia 29 października 1998 r. w sprawie II UKN 282/98, Legalis 44600). Dopuszczalne jest również konieczne jest rozprawienie się z poszczególnymi zarzutami niejako en bloc, poprzez zaprezentowanie odmiennego zapatrywania w kwestii faktów lub prawa nie pozostawiające przestrzeni dla racjonalnej obrony pozostałych zarzutów, które przy uwzględnieniu koncepcji S¹du stają się wówczas bezprzedmiotowe (por. uzasadnienie wyroku S¹du Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 grudnia 2017 r. w sprawie VI ACa 1651/15, Legalis 1733044).

P. prawny powództwa stanowi art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. Jak stanowi ten ostatni kto bez podstawy prawnej uzyska korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie byłoby możliwe, do zwrotu jej wartości. Przepis ten stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego.

W pierwszej kolejności rozważać należało zarzut legitymacji procesowej powódki do wytoczenia powództwa w oparciu o przepisy o nienależnym świadczeniu. Legitymacja procesowa jest przesłanką materialnoprawnej skuteczności powództwa i oznacza wynikające z przepisów prawa materialnego uprawnienie do wystąpienia w danym procesie w charakterze powoda (legitymacja procesowa czynna) oraz pozwanego (legitymacja procesowa bierna). Legitymacja procesowa jest przy tym pozytywną przesłanką jurysdykcyjną, podlegającą ocenie na podstawie przepisów prawa materialnego, zatem jej ewentualny brak skutkuje oddaleniem powództwa.

Legitymacja czynna powódki wynika z przeniesienia jej w trybie art. 509 § 1 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwośći zobowiązania. (...) cesji za skuteczną. (...) bowiem oznaczoną wierzytelność, wyszczególniając m.in. wierzytelność o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat i kosztów. (...) chybiony jest zarzut pozwanej jakoby przedmiotem umowy cesji (...) wyłącznie wierzytelność z tytułu zwrotu prowizji w związku z wcześniej spłatą kredytu. Poza tym treść umowy należy wykluczyć przez pryzmat kryteriów oznaczonych w art. 65 § 2 k.c. Nie byłoby konieczne, aby podstawa prawna dochodzonego roszczenia wskazana została wprost w umowie. W konsekwencji umowa cesji (...) skutek rozporządzący, o którym mowa w art. 510 k.c.

W tym miejscu wskazać należało, że nie zasługuje także na aprobatę zarzut niedopuszczalności dochodzenia przez powódkę roszczeń konsumenckich. P. lenia wymaga, że przelew wierzytelności skutkuje wstąpieniem cesjonariusza w ogół uprawnień służących uprzednio cedentowi. Cesja polega na przejściu wierzytelności na cesjonariusza, przy czym wierzytelność ta służy cesjonariuszowi w takim samym zakresie, w jakim przysługiwała ona cedentowi. Bez znaczenia pozostają przy tym indywidualne przymioty cesjonariusza lub jego forma organizacyjno-prawna. W konsekwencji przedsiębiorca może na skutek cesji dochodzić roszczeń, które powstały w ramach stosunku konsumenckiego. Przytoczone przez pozwaną orzeczenie (...) w sprawie o sygn. akt C-106/17 odnosi się do materii proceduralnej i korzystania z uprawnień służących konsumentom w sporach przeciwko przedsiębiorcom w zakresie jurysdykcji krajowej. Roszczenie konsumenta nie materializowało się w momencie wezwania do zapłaty. W niniejszej sprawie termin przedawnienia odrywa się od terminu wymagalności roszczenia. (...) ono konsumentowi, ale wymagalność zależy od wezwania do zapłaty (art. 455 k.c.).

Tak samo niezasadny okazał się zarzut przedawnienia. Roszczenie z tytułu nienależnego świadczenia przedawnia się na zasadach ogólnych i mogło ono być dochodzone najwcześniej z chwilą wykonania umowy przez konsumenta 23 lutego 2018 roku i wskazane roszczenie uległoby przedawnieniu w dniu 31 grudnia 2024 roku (mając na uwadze

przepisy intertemporalne ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy # Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw # Dz.U. 2018 poz. 1104). (...) przez (...) N.ższego z dnia 25 lutego 2005 roku (sygn. akt II CK 439/04) w powo³aniu na pogl¹d z orzeczenia z dnia 22 marca 2001 roku (V CKN 769/00) nie zmienia tej oceny, albowiem termin przedawnienia roszczenia z tytu³u bezpodstawnego wzbogacenia/nienależnego #wiadczenia jest ustalany na podstawie przepisów ogólnych, a nie na podstawie przepisów szczególnych reguluj¹cych dany rodzaj stosunku prawnego uzasadniaj¹cego #wiadczenie, które okaza³o się nienależne. N.żne #wiadczenie jest samoistn¹ instytucj¹ i termin przedawnienia roszczenia z tego tytu³u w braku przepisu szczególnego podlega przepisowi ogólnemu z art. 118 k.c. i następnym.

(...) do meritum sprawy konieczne jest odwo³anie się do definicji podstawowych pojêæ zwi¹zanych z kredytem konsumenckim zawartych w ustawie o kredycie konsumenckim. Umowa zawarta zosta³a dnia 21 marca 2017 roku, a zatem pod rz¹dzami ustawy w brzmieniu obowi¹zuj¹cym od dnia 22 wrze#nia 2016 roku (Dz.U. z 2016 r. poz. 1528 t.j.)

Zgodnie z art. 5 pkt 7 tej ustawy ca³kowita kwota kredytu stanowi sumê wszystkich #rodków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt. Dopiero ustaw¹ o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad po#rednikami kredytu hipotecznego i agentami z dnia 23 marca 2017 roku (Dz.U. z 2017 r. poz. 819 zm.) # obowi¹zuj¹c¹ od dnia 22 lipca 2017 roku # doprecyzowan¹ powyższ¹ definicjê wskazuj¹c, że ca³kowita kwota kredytu to maksymalna kwota wszystkich #rodków pieniężnych nieobejmuj¹cych kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich #rodków pieniężnych nieobejmuj¹cych kredytowanych kosztów kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt.

Natomiast art. 85 ust. 2 ustawy wprowadzaj¹cej nakazywa³, aby do umów o kredyt hipoteczny oraz umów o kredyt konsumencki, zawartych przed dniem wej#cia w życie ustawy, stosowaæ przepisy dotychczasowe.

Punktem wyj#cia dla wyk³adni pojęcia #ca³kowitej kwoty kredytu# # również w stanie prawnym obowi¹zuj¹cym w dniu zawarcia umowy # jest odwo³anie się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 roku w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylaj¹cej dyrektywê Rady 87/102/EWG.

W orzeczeniu T. S.#ci Unii Europejskiej z dnia 26 kwietnia 2016 roku przypomniano, że #w art. 3 lit. h) dyrektywy pojęcie #ca³kowitej kwoty do zap³aty przez konsumenta# zdefiniowane zosta³o jako #suma ca³kowitej kwoty kredytu i ca³kowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta#.

(...) kwota kredytu w rozumieniu art. 3 lit. l) i art. 10 ust. 2 dyrektywy (...) nie obejmuje żadnych kwot, których przeznaczeniem jest wywi¹zanie się ze zobowi¹zań podjętych w ramach odno#nej umowy o kredyt, takich jak koszty administracyjne, odsetki, op³ata za udzielenie kredytu czy wszelkie inne typy kosztów, które musi ponie#æ konsument.#

W wyniku szerszych rozwań (...) na stanowisku, że #art. 3 lit. l) i art. 10 ust. 2 dyrektywy (...), a także pkt I za³icznika I do rzeczony dyrektywy naleđy interpretowaæ w ten sposób, że ca³kowita kwota kredytu i kwota wyp³at okre#laj¹ ca³o#æ kwot udostępnianych konsumentowi, co wyklucza kwoty powi¹zane przez kredytodawcê z pokryciem kosztów zwi¹zanych przez kredytodawcê z udzieleniem odno#nego kredytu, które to kwoty nie s¹ w rzeczywisto#ci wyp³acane konsumentowi#.

Na pogl¹d ten powo³a³ się również (...) N.ższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 stycznia 2019 roku w sprawie o sygn. akt I NSK 9/18 (LEX nr 2643248), odnosz¹c się do stanu prawnego art. 5 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim

obowiązującego w dniu zawarcia umowy (...) przedmiotem niniejszego rozstrzygnięcia, nie miało wtpliwości, że w aktualnym stanie prawnym nie jest dopuszczalne prezentowanie tej samej kwoty (np. opłaty przygotowawczej, prowizji, itp.) zarówno w ramach całkowitej kwoty kredytu, jak i w kosztach kredytu. I to nawet wówczas, gdy składniki kosztów kredytu są kredytowane przez kredytodawcę. Za taką też przemawia wyrażona treść art. 5 pkt 7 u.k.k. (całkowita kwota kredytu to maksymalna kwota wszystkich rodzajów pieniężnych nieobjętych kredytowanymi kosztami kredytu...). Szczególnie ważkie jest stwierdzenie (...) Należy: Mimo braku wyrażonego wyrażenia w poprzedniej treści art. 5 pkt 7 u.k.k. kredytowanych kosztów kredytu nie oznacza to, że w poprzednim stanie prawnym praktyka powoła była dopuszczalna. Innymi słowy, również na tle poprzedniego brzmienia art. 5 pkt 7 u.k.k. koszty związane z udzieleniem kredytu nie mogły stanowić części całkowitej kwoty kredytu, nawet wówczas, gdy kredytodawca udzielił kredytu przeznaczonego na poniesienie tych kosztów. W konsekwencji, całkowita kwota kredytu obejmuje jedynie tę kwotę, która została faktycznie oddana do swobodnej dyspozycji konsumenta. Na tle powyższych rozważań zmianę definicji całkowitej kwoty kredytu na gruncie niniejszej sprawy należy traktować jako doprecyzowanie pojęcia. (...) dokonana przez (...) Należy nie pozostawia w tym zakresie wtpliwości.

(...) wyżej orzeczenie (...) w sprawie C-377/14 stanowiło punkt wyjścia również dla rozważań poczynionych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 15 lutego 2017 roku w sprawie VI ACa 560/16 (LEX nr 2279527), w którym uznano, że na tle art. 5 pkt 7 u.k.k. całkowita kwota kredytu oznacza rodzki faktycznie udostępnione konsumentowi, a to oznacza, że w konsekwencji konsument jest zobowiązany do uiszczenia odsetek naliczanych tylko od rodzajów faktycznie udostępnionych konsumentowi, a więc od całkowitej kwoty kredytu. Brak więc podstaw do obciążania konsumenta odsetkami od kosztów kredytu, nawet w wypadku udzielenia kredytu w celu sfinansowania tych kosztów.

Również w orzecznictwie Prezesa UOKiK przyjmowano pogląd, że całkowita kwota kredytu (w rozumieniu art. 5 pkt 7 u.k.k.) nie obejmuje kosztów, które mają być pokryte z kapitału kredytu. Wniosek taki wynika z porównania art. 5 pkt 6 u.k.k. oraz art. 5 pkt 7 u.k.k. Pozwala to na uniknięcie dwukrotnego uwzględniania kosztów w całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta zdefiniowanej w art. 5 pkt 8 u.k.k. (por. m.in. decyzja Prezesa UOKiK nr (...) z 12.03.2013 r.; decyzja Prezesa UOKiK nr (...) z 10.05.2013 r.; decyzja Prezesa UOKiK nr RŁO (...) z 21.06.2013 r.; decyzja Prezesa UOKiK nr (...) z 9.10.2013 r.; decyzja Prezesa UOKiK nr (...) z 30.12.2015 r.; decyzja Prezesa UOKiK nr (...) z 8.08.2016 r., decyzja Prezesa UOKiK nr (...) z 28.12.2016 r., publ. www.uokik.gov.pl, a także pismo Prezesa UOKiK z 20.02.2012 r., (...)076-118/11/BK, (...) 2012, nr 9.) Omawiane stanowisko znajdowało poparcie w orzecznictwie (...) (por. np. wyrok (...) z 6.05.2015 r., XVII AmA 5/14, LEX nr 2155798; wyrok (...) z 3.12.2015 r., XVII AmA 124/14, LEX nr 2155537; wyrok (...) z 11.12.2015 r., XVII AmA 125/14, LEX nr 1973757; wyrok (...) z 26.01.2016 r., XVII AmA 165/13, LEX nr 1997815; wyrok (...) z 20.12.2016 r., XVII AmA 53/16, LEX nr 2206139, a także wyrok SA w Warszawie z 12.12.2016 r., VI ACa 1213/15, LEX nr 2974033) - (zob. T. Czech [w:] Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, Warszawa 2018, art. 5.).

W kontekście rozważań dotyczących definicji całkowitej kwoty kredytu jej zmiana z dniem 22 lipca 2017 roku nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, skoro zarówno za rządów wcześniejszej ustawy jak i obecnej niedozwolone jest wliczanie do całkowitej kwoty kredytu kwot, które nie zostały wypłacone. Innymi słowy całkowita kwota kredytu obejmuje jedynie kwotę wypłaconą.

Argumentacja oparta na zmianach definicji ustawowych zawartych w art. 5 ustawy o kredycie konsumenckim jest chybiona również z innego powodu. Jak (...) Należy w uchwale z dnia 12 grudnia 2019 roku (III CZP 45/19, OSNC 2020/10/83) w powołaniu na wyrok (...) z dnia 13 listopada 1999 r., w sprawie C-106/89, w którym ten wskazał, że

wynikaj¹ce z dyrektywy zobowi¹zanie państw cz³onkowskich do osi¹gnięcia rezultatu przewidzianego przez dyrektywę, podobnie jak przewidziany na mocy art. 5 Traktatu (przenumerowanego przez Traktat z Amsterdamu na art. 10 WE [a po wej³ciu w życie Traktatu z Lizbony # na art. 4 ust. 3 (...)]) obowi¹zek podjęcia wszelkich w³a#ciwych #rodków ogólnych lub szczególnych w celu zapewnienia wykonania tego zobowi¹zania, ci¹ży na wszystkich organach państw cz³onkowskich, w tym, w ramach ich jurysdykcji, również na s¹dach. Wynika st¹d, że stosuj¹c prawo krajowe, bez względu na to, czy sporne przepisy zosta³y przyjęte przed czy po wydaniu dyrektywy, s¹d krajowy, który musi dokona¹ć jej wyk³adni, powinien tego dokona¹ć, tak dalece jak to tylko możliwe, zgodnie z brzmieniem i celem dyrektywy, po to, by osi¹gn¹æ przewidywany przez ni¹ rezultat, i w ten sposób zastosowa¹ć się do wymogów przepisu art. 189 akapit trzeci Traktatu (przenumerowanego przez Traktat z Amsterdamu na art. 249 akapit trzeci WE (a po wej³ciu w życie Traktatu z Lizbony # na art. 288 akapit czwarty (...))).

Zasada powszechnego zwi¹zania wyk³adni¹ prawa unijnego dokonana¹ przez (...) wynika z istoty i funkcji postępowania prejudycjalnego oraz autonomii prawa unijnego względem prawa krajowego znajduje potwierdzenie w orzecznictwie samego (...) (zob. wyroki: z dnia 27 marca 1980 r., 61/79; z dnia 4 czerwca 2009 r., C-8/08, 10 kwietnia 1984 r., C-14/83, oraz w orzecznictwie (...) N.ższego (zob. m. in. wyroki z dnia 10 kwietnia 2019 r., II UK 504/17, z dnia 5 grudnia 2019 r., III PO 7/18, postanowienie sk³adu siedmiu (...) N.ższego z dnia 2 sierpnia 2018 r., III UZP 4/18, OSNP 2018 nr 12, poz. 165).

Z.żyæ należa³o, iż ustawa o kredycie konsumenckim stanowi implementację Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 roku w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylaj¹cej dyrektywę 87/102/EWG. Dyrektywa ta dokonuje harmonizacji krajowych przepisów prawnych dotyczących udzielania kredytu konsumenckiego. Harmonizacja ta ma charakter ca³kowity, co oznacza, że państwom cz³onkowskim nie wolno, co do zasady, wprowadza¹ć rozwi¹zań odmiennych od przewidzianych dyrektyw¹, choęby mia³y na celu silniejsz¹ ochronę konsumentów (art. 22 ust. 1 oraz motyw 9 preambu³y dyrektywy 2008/48/WE). (...) sytuacje, w których sama dyrektywa pozostawia państwom cz³onkowskim decyzję co do uregulowania okre³lonej kwestii # zob. w szczególno³ci art. 2 ust. 5 i ust. 6, art. 4 ust. 2 lit. c, art. 5 ust. 6, art. 6 ust. 2, art. 8 ust. 1, art. 10 ust. 5 lit. f, art. 14 ust. 2 i ust. 6, art. 16 ust. 4 dyrektywy 2008/48/WE (por. K. Osajda (red.), Tom VII. Prawa konsumenckie. Komentarz, Warszawa 2019, wyd.2, 2019).

Jak wskazuje się w doktrynie orzeczenie (...) o wyk³adni jest wi¹ćce dla s¹du, który zwróci³ się z pytaniem prejudycjalnym. (...) to nie wynika co prawda z brzmienia art. 267 Traktatu, lecz zosta³o to jednoznacznie przes¹dzone w orzecznictwie (...) (69/85 W., pkt 13). (...) to obejmuje nie tylko s¹d, który zwróci³ się z pytaniem, lecz także wszystkie s¹dy krajowe orzekaj¹ce w danej sprawie (np. w wyższej instancji lub instancji ponownej). Orzeczenie (...) nie ma skutku erga omnes (por. Kornobis-Romanowska Dagmara (red.), Łacny Justyna (red.), Wróbel Andrzej (red.), Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Komentarz. Tom III (art. 223-358), WKP 2012). Mimo powyższego orzeczenie (...) wywo³uje skutki także poza spraw¹, w której s¹d, który zwróci³ się z pytaniem prejudycjalnym. Wynika to z zasady efektywnego i jednolitego stosowania prawa unijnego we wszystkich państwach cz³onkowskich UE. Taka skuteczno³æ orzeczenia (...) jest skutkiem doktryny acte éclairé. Doktryna ta zosta³a sformu³owana w wyroku TS z dnia 27 marca 1963 28-30/62 w sprawie Da C. en S. N., J. M., NV, H.-H. NV v. N. A.), którym wskazano, że: #obowi¹zek na³ożony przez art. 177 [obecnie art. 267 (...)] akapit trzeci Traktatu o EWG na s¹dy krajowe, których orzeczenia nie podlegaj¹ zaskarżeniu wed³ug prawa wewnêtrznego, może byæ pozbawiony celowo³ci z racji mocy wi¹ćcej wyk³adni dokonanej przez (...) na mocy art. 177 w przypadku, gdy podniesione pytanie jest materialnie identyczne z pytaniem, które stanowi³o już przedmiot orzeczenia wydanego w trybie prejudycjalnym w podobnym przypadku. (...) w ramach art. 177, podejmuje się wywnioskowa¹ć o znaczeniu norm wspólnotowych z brzmienia i ducha Traktatu, zastosowanie tak zinterpretowanych norm należy natomiast do sêdziego krajowego.

Art. 177 pozwala zawsze s¹dowi krajowemu, je#li uzna to za stosowne, na ponowne zadawanie pytań w kwestii wyk³adni, nawet je#li by³y one ju# przedmiotem orzeczenie prejudycjalnego w podobnej sprawie#. Z kolei w wyroku z dnia 6 pa#dziernika 1982 w sprawie C-283/81 S. (...) i L. di G. S. v. M. della S., [1982] (...) wynika doktryna acte clair. W orzeczeniu tym TS orzek³, #e #art. 177 [obecnie art. 267] akapit trzeci Traktatu EWG powinien by# interpretowany w ten sposób, #e s¹d, którego orzeczenia nie podlegaj¹ zaskar#eniu wed³ug prawa wewn#trznego, jest zobowi¹zany # w przypadku gdy powstaje przed nim pytanie dotycz¹ce prawa wspólnotowego # do spe³nienia swojego obowi¹zku przed³o#enia pytania, chyba #e stwierdzi³ on, #e podniesione pytanie nie jest istotne dla sprawy lub #e dany przepis prawa wspólnotowego stanowi³ ju# przedmiot wyk³adni przez (...) lub, #e prawid³owe stosowanie prawa wspólnotowego jest tak oczywiste, #e nie pozostawia ono miejsca na jakiegokolwiek racjonalne w¹tpliwo#ci; istnienie takiej ewentualno#ci nale#y ocenia# z uwzgl#dnieniem cech charakterystycznych prawa wspólnotowego i szczególnych trudno#ci, jakie sprawia jego wyk³adnia oraz niebezpiecze³stwo rozbie#no#ci w orzecznictwie wewn¹trzn Wspólnoty#. Ze sformu³owanej w powy#szych orzeczeniach zasady efektywnego i jednolitego stosowania prawa unijnego we wszystkich pa³stwach cz³onkowskich UE wynika, #e interpretacja dokonana przez (...) winna by# stosowana przez s¹dy krajowe.

W #wietle powy#szego nale#a³o uzna#, #e wyk³adnia przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, w tym w szczególno#ci definicji #ca³kowitej kwoty kredytu# dokonywana powinna by# przez pryzmat wyk³adni dokonanej przez (...) w powo³anym wy#ej wyroku w sprawie C-377/14.

Jak (...) N.#szy w powo³anej wy#ej uchwale: orzeczenie (...), wi¹ce s¹dy krajowe, skoro wydanie przez s¹d krajowy orzeczenia z oczywistym naruszeniem wyroku (...) mo#e stanowić podstaw# odpowiedzialno#ci pa³stwa cz³onkowskiego za szkody wyrz¹dzone jednostkom wskutek naruszenia prawa wspólnotowego (zobacz np. wyrok ETS z 30 wrze#nia 2003 r., w sprawie C-224/01 K., pkt 56 i 57). Tak samo nale#y podej# w przypadku zignorowania przez s¹d krajowy wyk³adni dyrektywy w sytuacji, gdyby przedmiot pytania prejudycjalnego by³ identyczny.

W niniejszej sprawie wskazano w umowie, #e ca³kowita kwota kredytu wynosi³a 21.386,64 z³ i tak ustalona nie obejmowa³a kredytowanych kosztów kredytu. Natomiast kwota po#yczki z uwzgl#dnieniem kredytowanych kosztów kredytu, tj. m.in. prowizji w kwocie 3.562,00 z³ wynosi³a 28.500,00 z³. Ten powszechnie stosowany zabieg wprowadza w b³1d konsumenta co do rzeczywistej kwoty udzielonej mu po#yczki. Jest równie# niepoprawny z j#zykowego punktu widzenia, albowiem ca³kowita kwota po#yczki obejmuje ca³o#æ kwot udost#pnionych konsumentowi, co oznacza, #e #kwota po#yczki# nie mo#e stanowić kwoty wy#szej ni# kwota #ca³kowita#. (...) kwota po#yczki, o czym by³a ju# mowa, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem oznacza wy³1cznie te #rodki, które zosta³y wyp³acone konsumentowi (tzw. kwota na r#k#) i pozostawione do jego swobodnej dyspozycji. W #adnym razie kwota 28.500,00 z³ nie zosta³a pozostawiona w ca³o#ci do swobodnej dyspozycji konsumenta. Wynika to wprost z powy#szych rozwa#añ dotycz¹cych ca³kowitej kwoty kredytu. Poza tym zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 3 Regulaminu, stanowi¹cego integraln¹ cz#æ umowy: # (...) po#yczki/kredytu nast#puje po zap³acie nale#nych prowizji i op³at#. Zatem chronologicznie # co wynika wprost z zapisów umownych # wyp³ata po#yczki nie mog³a nast¹pi# przed zap³at¹ prowizji. Oczywistym jest, #e bez z³o#enia dyspozycji wyp³aty przelewem kwoty 3.562,50 z³ na pokrycie prowizji zwi¹zanej z zawarciem umowy, nie zosta³aby ona zawarta. C.#æ ta stanowi³a element procedury udzielenia po#yczki. Dokument ten (vide: k. 53) nale#y traktowa# jako integraln¹ cz#æ umowy, celowo wyprowadzon¹ z niej, aby stworzy# pozór swobodnego dysponowania przez konsumenta kwot¹ po#yczki. Próba obej#cia opisanych wy#ej zakazów pobierania odsetek od skredytowanych kosztów kredytu nie mog³a okaza# si# skuteczna.

Pozwana konstruuje wzorzec umowny niewłaściwie zdawając sobie sprawę z aktualnego orzecznictwa, a wskazanego powyżej. Nie do pogodzenia z zasadami logicznego rozumowania byłoby uznanie, że powódka postawiła do dyspozycji konsumenta kwotę pożyczki w wysokości 28.500,00 zł (wskazując tym samym, że całkowita kwota kredytu wynosi 21.386,64 zł), a następnie konsument zupełnie dobrowolnie zlecił zapłatę prowizji z uzyskanych środków.

Chybione zatem pozostają twierdzenia pozwanej, że wypłaciła konsumentowi (pozostawiła do swobodnej dyspozycji) kwotę 28.500,00 zł bez wcześniejszej zapłaty prowizji, licząc, że konsument wywieści się ze swojego obowiązku. Innymi słowy skoro warunkiem wypłaty pożyczki było uiszczenie prowizji, to oczywistym jest, że środki te pochodzą z tej pożyczki. Konsument nie otrzymałby pożyczki, gdyby nie złożył oświadczenia o potrąceniu z niej kwoty pożyczki. Oznacza to, że część kwoty pożyczki przeznaczona została faktycznie na skredytowanie prowizji. W umowie wskazano zresztą wprost, że koszty kredytu, tj. prowizja zostaje skredytowana przez kredytodawcę. Nawet bez wskazania tego wprost, nie miałoby to znaczenia, skoro faktycznie w powstałym stosunku prawnym takie zdarzenie miało miejsce. (...) jest zauważenie, że nie istniałaby realna różnica pomiędzy umownym sformułowaniem, zgodnie z którym część wypłaconej kwoty kredytu przeznaczona jest na sfinansowanie kosztów pożyczki (w tym przypadku prowizji), a sytuacja, w której oznacza się cel umowy jako dowolny, jednak konsument faktycznie ponosi ten koszt z wypłaconej kwoty pożyczki. Zatem chybnym jest pogląd, że przepisy nie wymagają, aby wypłata nastąpiła do ręki konsumenta, a to ze względów już wskazanych powyżej. Nie przeczy temu również wykaz operacji na rachunku konsumenta. Wynika z niego wprost, że pozwana wypłaciła kwotę pomniejszoną o kwotę prowizji. Wytworzenie operacji księgowych, z których wynika, że w tej samej dacie oraz godzinie wypłacono kwotę kredytu w wysokości 28.500,00 zł oraz potrąca z niej kwotę prowizji w wysokości 3.562,50 zł nie jest niczym innym jak faktycznym wypłaconiem konsumentowi kwoty pomniejszonej o prowizję. Nie istniał moment w czasie, w którym konsument swobodnie dysponował kwotą kredytu w wysokości 28.500,00 zł, tym bardziej, że musiał wcześniej uiścić kwotę prowizji, aby kwotę kredytu uzyskać.

Analogiczny jak w niniejszej sprawie mechanizm (...) Apelacyjny w W. w wyroku z dnia 30 października 2017 roku w sprawie o sygn. akt VII ACa 879/17 (LEX nr 2471048), gdzie w uzasadnieniu stwierdzono za stroną, że dopóki konsument nie uiści kwot należnych kontrahentowi z tytułu opłat i prowizji lub też nie zostaną one potrącone, nie może dojść do udostępnienia konsumentowi środków pieniężnych. W tej sprawie (...), że słuszności tego twierdzenia nie sprzeciwia się treść umowy pożyczki, gdzie ustalono, że pożyczka jest wypłacona w dniu podpisania umowy, w sposób określony przez pożyczkobiorcę. W sprawie tej konsument składał dyspozycję potrącenia kwot stanowiących koszty pożyczki. Wówczas (...), że nie wynikało z tych dokumentów, że chociaż konsument składał dyspozycję przelania środków w dniu udzielenia kredytu (wypłaty kredytu), to oznaczało to, iż czynił to w momencie dysponowania już środkami przyznanej kwoty kredytu. Za co najmniej nieuprawnione uznano twierdzenie strony, że nie trudno wyobrazić sobie, że konsument składa dyspozycję w dniu udzielenia kredytu, a więc w dniu, w którym zyskuje pozytywną decyzję o przyznaniu kredytu oraz że dyspozycja ta może zostać złożona także po zawarciu umowy, to jednak musi poprzedzić zapłatę środków, czyli de facto udostępnienie ich konsumentowi. Dalej powołano się na przykład sytuacji podawanej przez K. E. w odniesieniu do jej Wytycznych w sprawie stosowania przepisów dyrektywy o kredycie konsumenckim dotyczących rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, wydanych w celu ujednoczenia interpretacji przepisów dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich: „Jako przykład Komisja podaje sytuację, w której udzielono konsumentowi pożyczki w kwocie 5.000 euro, przy czym koszt udzielenia konsumentowi kredytu w wysokości 100 euro jest wliczony w pulę udostępnioną konsumentowi i następnie potrącaną jest w momencie wypłaty środków. Faktycznie więc konsument może rozporządzać jedynie kwotą 4.900 euro i to właśnie ta kwota powinna stanowić całkowitą kwotę kredytu.”

Zdaniem (...) mimo, że w umowie określono przeznaczenie pożyczki na dowolny cel konsumpcyjny # konsumentowi w żadnym razie nie przysuguwa³a pe³na swoboda w zakresie wykorzystania sumy # zdaniem pozwanej # postawionej do jego dyspozycji w kwocie 28.500,00 z³. W umowie określono wprost ca³kowit¹ kwotê kredytu na poziomie 21.386,64 i sprecyzowano, że nie obejmuje ona skredytowanych kosztów kredytu. W sposób oczywisty z umowy wynika, że pozwana pobiera³a odsetki równie¿ od skredytowanych kosztów kredytu, w tym przypadku prowizji, co ani w obecnym ani ówczesnym stanie prawnym nie by³o dozwolone. (...) tak¿e, że nawet gdyby umowa nie wskazywa³a #ród³a finansowania prowizji ani nie nak³ada³a obowi¹zku jej uiszczenia z kwoty pożyczki postawionej do dyspozycji konsumenta nie zmienia³oby to oceny (...), tylko z tej przyczyny, że czynno#æ ta wynika z przyjêtej i stosowanej przez pozwan¹ procedury. Nie mo¿na uznaæ, aby najpierw dosz³o do wyp³aty pożyczki, a nastêpnie zap³aty prowizji, skoro Regulamin przewidywa³ odmienn¹ chronologiê zdarzeñ. Lansowana przez pozwan¹ chronologia zdarzeñ raczej nie wystêpuje w obrocie gospodarczym. Instytucja udzielaj¹ca pożyczki (kredytu konsumenckiego) nie ryzykowa³aby wyp³aty kwoty pożyczki, licząc na zap³atê kosztów kredytu po wykonaniu umowy ze swojej strony. (...) teoretycznie mo¿na za³o¿yæ, że pozwana mog³a udzieliæ odrêbnej pożyczki na poczet sfinansowania kosztów innej pożyczki # w tym przypadku prowizji, jednak i ta pożyczka wi¹za³aby siê z kolejnymi kosztami, a wiêc konieczno#ci¹ zawarcia kolejnej pożyczki na sfinansowanie kosztów drugiej pożyczki i tak dalej. Łañuch ten móg³by zostaæ przerwany pożyczk¹, która nie wymaga³aby poniesienia ¿adnych pozaodsetkowych kosztów kredytu, co wcale nie jest pewne (ewentualnie tak powsta³y ci¹g matematyczny mia³by granicê dopiero po udzieleniu kilkudziesiêciu umów pożyczek przeznaczanych kolejno na pokrycie kosztów ka¿dej poprzedniej pożyczki w sytuacji, gdy wysoko#æ prowizji zaokr¹glona zosta³aby do 0,00 z³). Taka jest w³a#nie istota pozaodsetkowych kosztów kredytu # konsument zobowi¹zany jest do ich poniesienia (np. prowizji, op³aty przygotowawczej), ale pożyczkodawcy nie przysuguje prawo do pobierania od tych kosztów odsetek. Warto zauwa¿yæ, że zawarta w art. 5 pkt 6a u.k.k. definicja pozaodsetkowych kosztów kredytu: #wszystkie koszty, które konsument ponosi w zwi¹zku z umow¹ o kredyt konsumencki, z wy³aczeniem odsetek# nie uleg³a zmianie po zawarciu umowy a¿ do czasu obecnego.

Odmierna wy³adnia nie ujmuje w sposób kompleksowy perspektywy konsumenta, któremu winna zostaæ zapewniona efektywna i realna ochrona wynikaj¹ca z przepisów ustawy o kredycie konsumenckim i nie mo¿e byæ ograniczana przez #ci#le literaln¹ wy³adniê zapisów umownych, w tym przypadku czê#ciowo z niej wyprowadzonych celem uniemo¿liwienia konsumentom dochodzenia roszczeñ i kwestionowana niedozwolonych postanowieñ umownych.

Poza tym, w niniejszej sprawie umowa nie ró¿nicowa³a kosztów zwi¹zanych z udzieleniem pożyczki pod wzglêdem ich zwi¹zania z czasem trwania umowy, a zatem brak jest jakichkolwiek podstaw do tego, by (...) w niniejszej sprawie wprowadza³ przedmiotowe rozró¿nienie. Takie ukszta³towanie tre#ci umowy jest w ocenie (...) dopuszczalne w ramach zasady swobody umów (...) z tre#ci art. 3531 k.c. i jako nie bêd¹ce sprzeczne z zasadami wspó³życia spo³ecznego, z ustaw¹ oraz nie maj¹ce na celu obej#cia ustawy, nie jest dotkniête sankcj¹ niewa¿no#ci.

Obecnie nawet pozwana nie kwestionuje, że w przypadku wcze#niejszej sp³aty pożyczki przez pożyczkobiorcê # zobowi¹zana jest zwróciæ pożyczkobiorcy wszystkie koszty sk³adaj¹ce siê na ca³kowity koszt pożyczki (a wiêc nie tylko odsetki, ale i prowizje oraz inne koszty) proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas obowi¹zywania umowy # wielko#ci. (...) w sposób kompleksowy ustawê o kredycie konsumenckim przyznaæ nale¿a³o, że zasadniczo nie istnieje zakaz pobrania od konsumenta jednorazowej kwoty na pokrycie kosztów kredytu, jednak w istocie sp³acane s¹ okresowo wraz z kolejnymi ratami zobowi¹zania kredytowego. Z kolei je¿eli konsument poniós³by ten koszt ze #rodków w³asných, co by³oby dla niego mniej korzystne, gdy¿ zosta³by pozbawiony konkretnej kwoty pieniê¿nej na

czas trwania umowy kredytowej, również ten koszt należałoby uznać za proporcjonalny do okresu, w którym umowa (...). Zatem obowiązek zapłaty kosztów pożyczki powstaje w momencie jej zawarcia i stanowi koszt rozłożony w czasie.

W konsekwencji (...), że pozwana pobierała odsetki od skredytowanych kosztów kredytu, w niniejszej sprawie była to prowizja w kwocie 3.562,50 zł. (...) ze środków udzielonej pożyczki i wskazano to wprost w umowie.

(...) skrótkowo do całkowicie chybionego zarzutu nadużycia prawa w oparciu o art. 5 k.c., (...), że na naruszenie tych zasad nie może powoływać się strona dokonująca takiego naruszenia, a którym niewątpliwie jest opisany wyżej mechanizm. Poza tym poszukiwanie ochrony na gruncie przepisów ustawy o kredycie konsumenckim nie może zostać uznane za nadużycie, nawet jeżeli dochodzeniem roszczeń zajmuje się cesjonariusz masowo skupujący tego typu wierzyciel. Bez wątpienia taka kontrola stosowanych wzorców umownych zwłaszcza w razie stwierdzenia naruszenia przepisów ustawy wpływa pozytywnie na praktyki na rynku usług finansowych w stosunku do konsumentów. Zależy należy, że różne prawa należy poszukiwać nie tylko wprost w tekstach ustaw, ale także orzecznictwie. Dobrym przykładem działania powódki skutkującym uzyskaniem wyroku (...) z dnia 11 września 2019 roku sprawie o sygn. akt C-383/18 oraz (...) Należnego w sprawie III CZP 45/19 z dnia 12 grudnia 2019 roku, co doprowadziło do zmiany praktyki wielu podmiotów rynku finansowego, w tym pozwanej, w razie wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego. Kwestia ewentualnego nadużycia prawa cesjonariusza wobec konsumenta pod kątem nieekwiwalentności świadczeń może być przedmiotem ewentualnych rozważań, jednak bez udziału pozwanej.

(...) na uwadze powyższe rozważania (...) do przekonania, że oprocentowanie pożyczki zostało wyliczone w sposób nieprawidłowy i niezgodny z definicją stopy oprocentowania wskazaną w art. 5 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim, który stanowi, że stopa oprocentowania kredytu to stopa oprocentowania wyrażona jako stała lub zmienne oprocentowanie stosowane do wypłaconej kwoty na podstawie umowy o kredyt w stosunku rocznym. Natomiast kwota wypłacona utożsamiana jest z kwotą udostępnioną do swobodnej dyspozycji konsumenta, do czego odwołuje zresztą definicja całkowitej kwoty kredytu. Zapis umowy pozwalający na pobranie odsetek od skredytowanych kosztów kredytu należało oceniać jako niewłaściwy konsumenta zgodnie z treścią art. 3851 k.c.

Wadna ze stron nie złożyła harmonogramu spłaty kredytu, a zatem wysokość pobranych odsetek od prowizji w okresie umownym należało ustalić w oparciu o teoretyczne obliczenia. Powódka przedstawiła obliczenia w tym zakresie przy założeniu codziennej spłaty pożyczki. Z kolei (...) harmonogram spłaty pożyczki (w części dotyczącej prowizji) przy założeniu comiesięcznej płatności każdej kolejnej raty do czasu całkowitej spłaty pożyczki przedstawia się następująco:

Nr raty	prowizja pozostała do spłaty	rata	część kapitałowa	część odsetkowa
1	3 562,50 zł	46,10 zł	17,89 zł	28,20 zł
2	3 544,61 zł	46,10 zł	18,04 zł	28,06 zł
3	3 526,57 zł	46,10 zł	18,18 zł	27,92 zł

4	3 508,39 z ³	46,10 z ³	18,32 z ³	27,77 z ³
5	3 490,07 z ³	46,10 z ³	18,47 z ³	27,63 z ³
6	3 471,60 z ³	46,10 z ³	18,61 z ³	27,48 z ³
7	3 452,98 z ³	46,10 z ³	18,76 z ³	27,34 z ³
8	3 434,22 z ³	46,10 z ³	18,91 z ³	27,19 z ³
9	3 415,31 z ³	46,10 z ³	19,06 z ³	27,04 z ³
10	3 396,25 z ³	46,10 z ³	19,21 z ³	26,89 z ³
11	3 377,04 z ³	46,10 z ³	19,36 z ³	26,73 z ³

Wysokość poszczególnej raty obliczono z rachunku równania zmiennej wartości pieniądza w czasie, która po przekształceniu przedstawia się następująco: $R = [S * l] / [1 - (1+l)^{-n}]$, gdzie R # wysokość raty, S # suma kredytu do spłaty, l # stopa procentowa w skali roku, n # liczba rat. Zatem podstawiając: $R = [3.562,50 \text{ z}^3 * ((0,0950)/12)] / [1 - (1 + ((0,0950)/12))^{-120}] = 46,10 \text{ z}^3$. Z kolei wysokość części odsetkowej wynika z iloczynu sumy kredytu do spłaty oraz oprocentowania w skali roku, czyli stanowi licznik pierwszego wzoru: część odsetkowa = $[S * l]$. (...) w przypadku pierwszej raty: część odsetkowa = $[3.562,50 \text{ z}^3 * ((0, (...))/12)] = 28,20 \text{ z}^3$. W przypadku kolejnej raty zmianie ulegnie kwota kapitału pozostała do spłaty.

Zatem suma odsetek za okres do całkowitej spłaty kredytu wyniosła 302,50 z³, a więc nieznacznie więcej niż ustalona powódka.

Skoro w momencie obowiązywania umowy pozwana pobrała od konsumenta kwotę odsetek w wysokości co najmniej 295,46 z³ od kwoty skredytowanych kosztów kredytu (tj. prowizji w wysokości 3.562,50 z³), a więc kwoty nie wchodzącej w skład całkowitej kwoty kredytu, która nie została faktycznie udzielona i pozostawiona do swobodnej decyzji konsumenta (kwota wypłacona) powództwo w punkcie 1. wyroku na podstawie art. 410 § 1 k.c. w zw. z art. 405 k.c. oraz art. 5 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. od zasądzonej kwoty należały się odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 17 kwietnia 2021 roku, tj. po upływie terminu określonego w wezwaniu do zapłaty (vide: k. 24-24v.).

O kosztach orzeczono w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra S. z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążony pozwani całościowo poniesionych przez powódkę kosztów

procesu, na co składa się: opłata sądowa od pozwu (100,00 zł), opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa (17,00 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w stawce minimalnej (90,00 zł).

Na podstawie art. 98 § 11 k.p.c. od zasądzonej kwoty należą się odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.